

Publicerad 2015-09-28 03:54 av Flisan

Jag vet inte om jag vill ge mig in i det riktigt djupa och personliga. vi får se.

Del 4.

Glädjen med att veta att jag fortfarande existerade i hans liv var för onyttig men för mig ett slags sätt att hålla i livet. Hålla i honom, han som gav mig den lilla glimten av lycka en gång i tiden. Jag skulle inte tveka en sekund om någon frågade mig vem som räddade mitt liv. Jag skulle svara han på en millesekund. Om någon frågade mig vem som kastade tillbaka mig ner i hålet och fick mig att må skit igen? Jag skulle inte tveka en sekund. Jag skulle svara han på en millesekund. Det slags mentala järngreppet han arbetade med kunde få vem som helst att gå sönder i tusen bitar. Och innan så vänder alla nacken ur led för att följa perfektionen i människoform.

"En person som är så medveten om sin makt på andra. En person som har vuxit upp med ständig bekräftelse och komplimanger har en tendens att leta efter den känslan i alla som dom möter. Det kan ses som en välsignelse men också en förbannelse. För oavsett hur mycket han gillar att vara den alla ser som perfekt så är det också en kamp om att aldrig misslyckas. Och misslyckas han med något eller någon så kan han inte längre vara nära det. Vad var det han sa till dig i början, kommer du ihåg vad du sa till mig att det var?"

"Han sa att han inte ville berätta för alla att vi var tillsammans. Han tyckte inte att alla behövde veta. Men att han aldrig skämdes för mig, att det aldrig handlade om det."

Den stenen hade rullat redan från den första sekunden som han släppte dom orden. Jag visste hela tiden att det var precis det han menade egentligen. Att han skämdes, jag var trasig och inte den lyckligaste. Och om perfektion paras ihop med sin motsats så rasar perfektionens värld samman och betydelsen slutar att existera.

"Han kan mycket väl ha menat det. Att han inte skämdes. Han kan bara ha varit orolig för vad människorna runt honom skulle tycka. När ni var ute och träffades så skämdes han väl aldrig?"

"Nej, han skämdes aldrig för mig när vi faktiskt träffades." Han verkade vara helt tvärtom. Hans leende kunde räcka till månen och tillbaka och hans historier kunde pågå i all evighet. Och med bedövade läppar och ett leende som jag inte kunde bli av med hur mycket jag än kämpade så kändes alla dom där små timmarna fyllda med osäkerhet helt totalt oviktiga. Det enda som betydde något var tiden vi hade tillsammans. Och i den sekunden efter allt, när det faktiskt var slut. Så insåg jag det som jag hade blundat för så länge.

"Han hade mig precis där han ville. Jag blev den som vände nacken ur led för att sen gå sönder i tusen bitar. Jag var den perfekta dockan."

"Om vi går tillbaka till den riktiga början, anledningen till att du hamnade hos honom, kan du berätta när det hela började. Har du någon aning om hur du hamnade i hans famn?"

"Det var min kompis, hennes pojkvän hade en kille som hon trodde kunde passa mig. Som kunde göra mig glad igen. Jag tror att det var ett desperat försök från hennes sida att se till att jag kunde få le igen. Det var 2005. Februari. Jag hade varit hemma i lite mer än en månad. Om man kollar det första jag skrev om honom i alla fall...jag gillar inte att tänka på början eller innan. Du vet att jag inte kan, jag kommer inte ihåg. Inget innan kommer jag ihåg."

"Jag vet, men du måste försöka. För att komma vidare."

"Jag kan inte. Jag vill inte, det spelar ingen roll om jag pratar om det, jag kan bara berätta det jag kommer

ihåg ändå och det är inte mycket för det mesta är borta. Kanske minnet sviker, kanske det skyddar mig från mer smärta. Hur som helst så kan jag inte." Och jag kan verkligen inte. Jag kunde försöka om och om igen. Men det är som ett mörker. Med små små bitar här och där. Men jag kan inte koppla ihop tidsramarna och jag kan inte få in alla "dåliga" dagar men dom som var bra. Det är en enda röra. Jag vill inte bara fokusera på honom men han är den enda jag kan komma ihåg.

"När man råkar ut för något så stort som du gjorde så kan det vara svårt att hitta dom bitarna som fattas, jag förstår det. Det ingår i mitt yrke att veta det, men jag vill också, för din skull att du ska försöka hitta dom bitarna. Det kommer inte ändra något av det som varit men det kan hjälpa dig längre fram i livet."

"Om jag kommer till en tid, en händelse i livet där min "erfarenhet" kommer vara nödvändig så avslutar jag hellre mitt liv där och då. Jag var med om något ja, men jag vill inte ha en stämpel i pannan bara för det!"

"Psykisk misshandel är misshandel som riktar sig mot den andres självkänsla, eller som handlar om att beröva en människa en känsla av trygghet, socialt sammanhang, integritet eller andra mänskliga rättigheter. Till skillnad från fysisk misshandel är den psykiska ofta verbal till sin karaktär, men mer subtila former av icke-verbal fysisk misshandel finns också. Denna form av missförhållande i relationer kan orsaka ångest, nedsatt självförtroende, depression och post-traumatiskt stressyndrom. "

"Han visade mig en en dag att sår han hade gjort på handleden, ett litet."

"Vad sa han om det?"

"Han sa att han hade gjort det för att jag mådde dåligt, han mådde dåligt om jag mådde dåligt, han sa att han hade gjort det med en gren."

"Sa han att det var ditt fel?"

"Ja."

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Flisan med Poeter.se id #49861 innehar upphovsrätten